

[Alfred Hansen]

de stadig stigende priser, som er på jorden. Her må man lige have i erindring, at hvis vi havde indført en løbende afgift på alle jordbesiddelser, havde vi ikke haft de prisstigninger, og så havde dette problem heller ikke været en realitet. Men problemet er der, og problemet vil fra 1. januar 1980 blive forstærket. Jeg beklager, at ministeren har taget så afslappet på denne uretfærdige og urimelige forskelsbehandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Når hr. Alfred Hansen nu om nogle dage har haft lejlighed til at gennemlæse fortrykket her fra spørgetiden, er jeg sikker på, at hr. Alfred Hansen til den tid vil erkende, at jeg her i dag har givet et svar, der er i fuld overensstemmelse med gældende lovgivning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 73

15) Til *undervisningsministeren* af:

Mette Madsen (V):

»Vil ministeren over for skolemyndighederne indskærpe mulighederne for bl. a. gennem undervisning i samfundskundskab at orientere eleverne om de ulykkelige følger af den overhåndtagende vold?«

Skriftlig begrundelse

Desværre kan glorificeringen af volden i TV, film, litteratur etc. nok ikke helt frakendes en del af skylden for den overhåndtagende vold på gaderne, der også implicerer de unge. Det vil derfor være vigtigt, om folkeskolen bl. a. i undervisningen om samfundskundskab kunne orientere eleverne om voldens uhyggelige følger. I Helsingør og Hørsholm har skolevæsenet ladet skolebørn overvære straffesager netop om vold, og det er erfaringen, at denne orientering har interesseret børn og unge, har aflorificeret volds mændene og har haft en betydelig præventiv virkning.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

I anledning af det stillede spørgsmål vil jeg først sige, at undervisning af den art, som her er nævnt, helt utvivlsomt allerede i ret

udbredt grad indgår som et element i den undervisning, der finder sted i folkeskolen.

At give skolens ældste elever mulighed for at overvære straffesager om vold er ikke nogen ny tanke. Men generelt at pege på denne mulighed som et særligt virkemiddel må jeg nok finde lidt betænkeligt, for hvad der for den enkelte lærer og den enkelte klasse i det konkrete tilfælde efter en velovervejede beslutning kan være en god mulighed, vil i andre tilfælde måske vise sig at være en mindre god mulighed. Hvad jeg her har sagt, skal bestemt ikke på nogen måde opfattes som en afvisning af fru Mette Madsens tanker om, at jeg skulle tage et initiativ, tværtimod, jeg erkender fuldt ud den meget alvorlige baggrund for spørgsmålet.

Når det drejer sig om undervisningens indhold, kan undervisningsministeren imidlertid ikke indskærpe noget over for skolemyndighederne, men man kunne derimod nok forestille sig, at der centralt blev udsendt et vejledende materiale, som de stedlige skolemyndigheder og den enkelte lærer kan drage nytte af, i det omfang det måtte findes hensigtsmæssigt. Foranlediget af det her rejste spørgsmål har jeg derfor bedt direktoratet for folkeskolen om at overveje, hvorledes et sådant materiale bedst og hurtigst kan bringes til veje.

Mette Madsen (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for det meget positive svar, også fordi ministeren synes, det er et relevant spørgsmål at drøfte. Når det drejer sig om de sygdomme, der er i vort samfund i disse år, narkotika, som vi skal diskutere i morgen, alkoholmisbrug, voldsmentalitet, så er der bred enighed her i huset om, at oplysning er en meget vigtig del i bekæmpelsen af disse onder.

Når jeg særlig har taget voldsmentaliteten frem, er det, som jeg skrev i min begrundelse for spørgsmålet, fordi den bliver vældig glorificeret. Jeg tror, det er vigtigt, ikke bare for nogle, som ministeren sagde, men for alle store børn at se, hvordan det ser ud på vrangen, altså at pille glorien af voldsforbryderne. Det er derfor, jeg synes, det lød som en vældig positiv ting, det, man i Helsingør og Hørsholm – og, som ministeren siger, måske flere andre steder – har taget op.